

ПРАКСА УСТАВНОГ СУДА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Припремио: др Миле Дмичић,
професор Правног факултета
Универзитета у Бањој Луци

Право на полагање правосудног испита

С обзиром да су кандидати имали право да полагање правосудног испита доврше по прописима који су били на снази у вријеме када је полагање започето, а не према одредбама новог Закона, Уставни суд је оцијенио да су сви пријављени кандидати доведени у равноправан положај и да оспореним прописивањем није дошло до повреде принципа једнакости.

Из образложења:

Оцјењујући уставност оспорене одредбе у односу на приговор из иницијативе да се изостављањем одлуке о признавању положених предмета на стручном испиту за рад у државним органима или испиту за судије за прекршаје противуставно доводе у неједнак положај кандидати који су раније полагали тај испит, Суд је имао у виду члан 10. Устава Републике Српске којим је утврђено да су грађани равноправни у правима и дужностима и да уживају исту правну заштиту без обзира на расу, пол, језик, националност, вјероисповијест, образовање, социјално поријекло, рођење, образовање, имовно стање, политичко и друго увјерење, друштвени положај или друго лично својство. Дакле, сагласно овом уставном начелу једнакост увијек постоји с обзиром на одређена својства субјекта, а не с обзиром на сва њихова својства. У конкретном случају једнакост услова за полагање правосудног испита је у томе да прописана права и обавезе морају бити иста за све. Сагласно наведеном Суд је оспорену одредбу посматрао и у односу на друге одредбе усвојених измјена и допуна и утврдио да члан 8. Закона регулише затечена

стања и дозвољава да кандидат који је започео полагање правосудног испита по прописима који су важили до почетка примјене нових, има право да полагање испита доврши по прописима који су били на снази у вријеме када је полагање започео. На овај начин је изричитом вољом законодавца, под условима прописаним законом, продужена примјена раније важећег прописа и сви кандидати који полажу правосудни испит доведени у равноправан положај.

Имајући у виду напријед изложено, упоређивањем законских рјешења која су престала да важе, са условима за остваривање одређених права које утврђују нови прописи, Суд је оцијенио да оспореним прописивањем није дошло до повреде принципа једнакости.

Оцјењивање оправданости и цјелисходности оспореног законског рјешења није у надлежности Уставног суда, према члану 115. Устава Републике Српске, јер се ради о питањима која су у домену законодавне политике и процјене законодавца о томе на који начин треба уредити одређену материју.

(Рјешење број: У-35/05, од 23. априла 2008. године)

Ограничење права откупа стана

Ограничење права на откуп стана, према оцјени Уставног суда, засновано је на начелу стамбеног права према којем грађанин може бити носилац станарског права само на једном стану, те је истовремено забрањено бити носилац станарског права на више од једног стана. Полазећи од наведеног, Уставни суд је утврдио да прописивањем ограничења да једно породично домаћинство нема право да откупи више од једног стана није повријеђен ниједан од Уставом утврђених принципа, па ни принцип једнакости грађана пред законом из члана 10. Устава.

Из образложења:

У поступку оцјењивања уставности члана 14. Закона о приватизацији државних станова, Суд је, прије свега, имао у виду члан 51. Устава Републике Српске којим је утврђено да Република мјерама економске и социјалне политике подстиче економски развој и повећање

социјалног благостања грађана. Поред тога, одредбе тач. 6. и 8. Амандмана XXXII на Устав Републике Српске, према којим Република уређује и обезбјеђује, између осталог, својинске односе, те основне циљеве и правце социјалног развоја, политику и мјере за усмјеравање развоја, као и коришћење простора. Полазећи од наведених уставних одредби Суд је утврдио да оспорени члан није у несагласности са Уставом. Наиме, по оцјени Суда, у наведеним уставним одредбама садржано је овлашћење законодавца да уређује систем стамбених односа на основу утврђене стамбене политике, као и да Законом о приватизацији државних станова уреди промјену својинских односа. У оквиру наведеног уставног овлашћења законодавца да уређује односе у одређеној области, по оцјени овог Суда, улази и његово овлашћење да утврди ограничења права на откуп стана. Ово ограничење права на откуп стана у погледу предмета уговора, по оцјени Суда, засновано је на начелу стамбеног права из члана 12. Закона о стамбеним односима – пречишћени текст („Службени лист Босне и Херцеговине“ бр. 14/84, 12/87, 36/89 и „Службени гласник Републике Српске“ бр. 19/93, 12/93 и 31/99) према којем грађанин може бити носилац станарског права само на једном стану, те је истовремено забрањено бити носилац станарског права на више од једног стана. Полазећи од наведеног Суд је утврдио да прописивањем ограничења да једно породично домаћинство представљено овлашћеним купцем стана нема право да откупи више од једног стана није повријеђен ниједан од Уставом утврђених принципа, па ни принцип једнакости грађана пред законом из члана 10. Устава.

Суд је утврдио да, у смислу члана 115. Устава, није надлежан да оцјењује примјену оспореног члана Закона. Такође није у надлежности Уставног суда одређеној чланом 115. Устава Републике да оцјењује сагласност закона са актима ниже правне снаге.

(Рјешење број: У-88/06, од 23. априла 2008. године)

Закон о наслеђивању

Уставни суд не прихвата иницијативу за оцјену уставности оспорених одредаба Закона сходно члану 38. став 1. тачка 4. Закона о Уставном суду Републике Српске, у случају када је у ранијем поступку већ донио одлуку о истој ствари.

Из образложења:

Одредбама члана 9. Закона о наслеђивању прописано је да ако овим законом није друкчије одређено, на основу закона умрлог наслеђују: сви његови потомци, његов брачни друг, његови родитељи, његова браћа и сестре и њихови потомци, његови дједови и бабе и њихова дјеца (став 1), да лица из претходног става наслеђују по наследним редовима (став 2), те да наследници ближег наследног реда искључују из наследства лица даљег наследног реда (став 3). Чланом 10. овог закона прописано је да заоставштину умрлог наслеђују прије свих његова дјеца и његов брачни друг (став 1), те да наследници првог наследног реда наслеђују на једнаке дијелове (став 2). Према члану 11. овог закона дио заоставштине који би припао раније умрлом дјетету да је надживјело оставиоца наслеђују његова дјеца, унучад оставиочева, на једнаке дијелове, а ако је неко од унучади умрло прије оставиоца, дио који би њему припао да је био жив у тренутку смрти оставиочеве наслеђују његова дјеца, праунучад оставиочева, на једнаке дијелове, и тако редом све док има потомака оставиочевих.

Уставни суд Републике Српске својим рјешењем, број У-9/00 од 28. марта 2001. године, није прихватио иницијативу за покретање поступка за оцјењивање уставности Закона о наслеђивању ("Службени лист СР БиХ" бр.7/80 и 15/80). Наиме, Суд је у овом предмету – полазећи од одредбе члана 55. Устава Републике Српске, којом је зајамчено право наслеђива, те утврђено да се наслеђивање уређује законом – оцијенио да се ово право остварује на основу Устава и да га законодавац не може ограничавати прописивањем одговарајућих услова, већ може само уређивати начин остваривања овог права у оквиру уставног овлашћења. Такође, оцијењено је и да Уставни суд није надлежан за вођење законодавне политике, односно да одлучује о захтјевима за измјене и допуне закона, нити је овлашћен да оцјењује цјелисходност појединих нормативних рјешења.

(Рјешење број У-11/07, од 21. маја 2008. године)

Закон о стечајном поступку

Оспореном одредбом Закона којом је прописано да за стечајног управника може бити именовано лице под условом да

није старије од 65 година, законодавац није нарушио уставне гаранције из одредбе члана 10. Устава, јер уставни принцип једнакости не подразумијева једнакост грађана у апсолутном смислу те ријечи, него једнакост грађана у истим правним ситуацијама.

Оцјењивање оправданости и цјелисходности оспореног законског рјешења није у надлежности Уставног суда према члану 115. Устава Републике Српске, јер се ради о питању које је у домену законодавне политике и процјене законодавца како треба уредити одређену материју.

Из образложења:

У поступку оцјењивања оспорене одредбе Закона о измјенама и допунама Закона о стечајном поступку Суд је имао у виду уставно начело из члана 122. Устава Републике Српске којим је утврђено да се оснивање, надлежност, организација и поступак пред судовима уређује законом, те тачку 10. Амандмана XXXII на Устав, према којој Република уређује и обезбјеђује организацију, надлежност и рад државних органа. Суд је, такође, имао у виду и уставне гаранције из члана 42. став 2. Устава, према којима се законом може прописати начин остваривања појединих права и слобода само када је то неопходно за њихово остваривање.

У наведеним уставним одредбама је, по оцјени Суда, садржано овлашћење Народне скупштине, као законодавног органа, да законом уреди правила поступка на основу којих основни судови, окружни судови и Врховни суд Републике Српске рјешавају привредне спорове и воде поступак стечаја и ликвидације предузећа и других правних лица. Наведено уставно овлашћење неспорно обухвата и овлашћење законодавног органа да донесе Закон о стечајном поступку и уреди све битне елементе стечајног поступка, те пропише услове за отварање стечајног поступка, стечајни поступак, правне посљедице његовог отварања и спровођења, а у оквиру прописаних правила поступка одреди и органе стечајног поступка у које спада и стечајни управник.

Цијенећи значај стечајног поступка у оквиру укупног привредног система за Републику законодавац је дао посебну улогу стечајном управнику, којег према члану 22. тачка 3. Закона о стечајном поступку именује стечајни судија у складу са одредбама овог зако-

на. Надаље, чланом 23. истог закона, односно чланом 10. Закона о измјенама и допунама Закона о стечајном поступку прописано је да се за стечајног управника може именовати лице које се налази на листи стечајних управника под условом да је држављанин БиХ, да посједује одговарајући степен стручне спреме, радног искуства и године живота, као и моралну, кривичну и радну подобност за обављање ових послова (став 1). Истовремено, ставом 2. члана 10. прописао је која лица, иако испуњавају услове из претходног става, не могу бити именована за стечајног управника.

Оцјењујући оспорену одредбу члана 10. став 1. тачка 9. Закона о измјенама и допунама Закона о стечајном поступку Суд је, прије свега, имао у виду да у погледу уређивања института стечајног управника законодавац нема никаквих уставних ограничења. Сходно томе, полазећи од уставног овлашћења Републике да уређује стечајни поступак у свим његовим сегментима, а тиме и да одреди услове за обављање послова стечајног управника, као врло битног фактора у овом поступку, Суд је утврдио да је доносилац закона био овлашћен да као услов за именовање стечајног управника одреди и добну границу до које ова лица могу обављати наведене послове.

По оцјени Суда, законодавац оспореним нормирањем није нарушио уставне гаранције из одредаба Устава на које указују даваоци иницијативе, а посебно члана 10. Устава, јер уставни принцип једнакости не подразумијева једнакост грађана у апсолутном смислу те ријечи, него једнакост грађана у истим правним ситуацијама.

Оцјењивање оправданости и цјелисходности оспореног законског рјешења, са становишта друштвене оправданости, на које указују даваоци иницијативе, није у надлежности Уставног суда према члану 115. Устава Републике Српске, јер се ради о питању које је у домену законодавне политике и процјене законодавца како треба уредити одређену материју.

(Рјешење број У-64/07, од 21. маја 2008. године)

Закон о парничном поступку и закон о ванпарничном поступку

Имајући у виду одредбе члана 125. Устава Републике Српске којим је утврђено да Суд суди у вијећу и да се законом уређује у

којим стварима суди судија појединац, да у суђењу учествују и судије поротници на начин утврђен законом, те да се законом може прописати да у одређеним судовима и у одређеним стварима у суђењу учествују само судије, Уставни суд је оцијенио да је законодавац оспореним одредбама, којим се овлашћује стручни сарадник да поступа и одлучује у појединим првостепеним парничним и ванпарничним поступцима, прекорачио границе својих уставних овлашћења и повриједио наведене одредбе члана 125. Устава Републике Српске.

Из образложења:

По оцјени Суда, у наведеним уставним одредбама садржано је овлашћење Народне скупштине да Законом о парничном поступку уреди правила поступка на основу којих основни судови, окружни судови и Врховни суд Републике Српске расправљају и одлучују у грађанскоправним споровима ако посебним законом није другачије одређено (члан 1), као и да у првостепеном поступку и поступку по приједлогу за понављање поступка суди судија појединац, а у другостепеном поступку и поступку одлучивања по ревизији суди вијеће од тројице судија (члан 13). Дакле, у грађанскоправним споровима који се воде пред судовима у Републици Српској поступају и одлучују судије, односно судија појединац или вијеће судија. Оспореним чланом 1. Закона о измјенама и допунама Закона о парничном поступку, којим је измијењен и допуњен наведени члан 13. Закона о парничном поступку, законодавац је дао овлашћење стручним сарадницима да могу поступати и одлучивати у првостепеном поступку у споровима мале вриједности, као и да могу предузимати све радње за које је овим законом предвиђено да их предузима судија појединац.

Исто тако, из наведених одредби Устава произилази овлашћење Народне скупштине да уреди правила по којима редовни судови поступају и одлучују о личним, породичним, имовинским и другим правима и правним интересима који се по закону рјешавају у ванпарничном поступку, као и у другим правним стварима из надлежности редовних судова за које законом није изричито одређено да се рјешавају у ванпарничном поступку, а не односе се на заштиту повријеђеног или угроженог права, нити се због

карактера правне ствари или својства странака у поступку могу примијенити одредбе Закона о парничном поступку (члан 1), односно да одреди у којим споровима одлучује судија појединац, а у којим вијеће. Чланом 1. Закона о измјенама и допунама Закона о ванпарничном поступку, којим је измијењен и допуњен члан 16. Закона о ванпарничном поступку, овлашћен је судија појединац да у првом степену, умјесто вијећа састављеног од једног судије као председника вијећа и двојице судија поротника, расправља и одлучује у стамбеним стварима и у поступку одређивања накнаде за експроприсану непокретност, док је оспореним ставом 2. овог члана законодавац дао овлашћење стручним сарадницима да могу поступати и одлучивати у поступцима проглашења несталих лица умрлим и доказивања смрти, дозвола за закључење брака, расправљања заоставштине, управљања и коришћења заједничком имовином, чувања исправа и судског депозита, као и у другим поступцима, ако је то прописано посебним законом.

Имајући у виду изложено, Суд је оцијенио да је законодавац прописивањем као оспореним чланом 1. Закона о измјенама и допунама Закона о парничном поступку и чланом 1. став 2. Закона о измјенама и допунама Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник Републике Српске“ број 74/05), којим се овлашћује стручни сарадник да поступа и одлучује у првостепеном парничном поступку, као и да расправља и одлучује у одређеним правним стварима у ванпарничном поступку, прекорачио границе својих уставних овлашћења и повриједио одредбе члана 125. Устава Републике Српске

(Одлука број У-10/07, од 29. октобра 2008. године)

Утврђивање постојања виталног националног интереса бошњачког и хрватског народа у уставном закону о допуни уставног закона о застави, грбу и химни Републике Српске, у дијелу који се односи на грб и химну

Имајући у виду да је у ставу I Одлуке о покретању заштите виталног националног интереса бошњачког народа од 29. јула 2008. године наведено да се „покреће питање заштите виталног националног интереса бошњачког народа на Уставни закон о

допуни Уставног закона о застави, грбу и химни Републике Српске број 01-1212/08“, и да је уз ову одлуку Клуб делегата доставио и допунско образложење од 24. новембра 2008. године са знаком у чему се, по мишљењу овог Клуба, састоји повреда виталног националног интереса, те да је доставио амандмане које је предложио на Уставни закон о допуни Уставног закона о застави, грбу и химни Републике Српске, Вијеће за заштиту виталног интереса је закључило да је у погледу захтјева Клуба делегата проведена процедура у смислу Амандмана LXXXII на Устав Републике Српске, којим је допуњен члан 70. Устава Републике Српске, те да су испуњене остале прописане претпоставке за прихватљивост захтјева за заштиту виталног националног интереса конститутивног народа.

Није прихватљив захтјев за заштиту виталног националног интереса јер образложење амандмана на Уставни закон, по својој садржини, не може се сматрати образложењем са знаком повреде виталног националног интереса из Амандмана LXXVII на Устав Републике Српске, које је подносилац захтјева обавезан доставити Вијећу уз захтјев, а што је, према одредби члана 46. став 1. алинеја 2. Пословника о раду Уставног суда, процесна претпоставка за одлучивање о прихватљивости захтјева за заштиту виталног националног интереса.

Из образложења:

На основу поменутог акта предсједавајућег Вијећа народа и приложене документације Вијеће за заштиту виталног интереса Уставног суда утврдило је да је Клуб делегата бошњачког народа у Вијећу народа Републике Српске 29. јула 2008. године, под бројем 03.2-5-55/08, једногласно донио Одлуку о покретању заштите виталног националног интереса бошњачког народа у Уставном закону о допуни Уставног закона о застави, грбу и химни Републике Српске број 01-1212/08, који је Народна скупштина Републике Српске усвојила на сједници одржаној 15, 16. и 17. јула 2008. године. Исто тако, Клуб делегата хрватског народа 29. јула 2008. године, под бројем 03.2-4-22/08, већином гласова донио је Одлуку о покретању заштите виталног националног интереса хрватског народа у поменутом Уставном закону. Поред тога, утврђено је да се

на наставку Осме редовне сједнице Вијећа народа, одржаној 5. новембра 2008. године, о захтјеву Клуба делегата бошњачког народа од 29. јула 2008. године и Клуба делегата хрватског народа од 29. јула 2008. године гласало по процедури за заштиту виталног интереса, али да није постигнута сагласност свих клубова у овом Вијећу. Заједничка комисија Народне скупштине и Вијећа народа на сједници одржаној 17. новембра 2008. године, такође, није постигла консензус поводом овог питања, па је предмет прослијеђен Уставном суду – Вијећу за заштиту виталног интереса да донесе одлуку да ли се поменути Уставни закон односи на витални национални интерес бошњачког народа.

У поменутом акту предсједавајућег Вијећа народа Републике Српске наводи се да су Клуб делегата бошњачког народа и Клуб делегата хрватског народа, у конкретном случају, покренули процедуру за заштиту виталног националног интереса сматрајући да се Уставним законом о допуни Уставног закона о застави, грбу и химни Републике Српске угрожавају витални национални интереси бошњачког и хрватског народа. Увидом у Одлуку о покретању заштите виталног националног интереса бошњачког народа од 29. јула 2008. године Вијеће је утврдило да је у ставу I ове Одлуке наведено да се „покреће питање заштите виталног националног интереса бошњачког народа на Уставни закон о допуни Уставног закона о застави, грбу и химни Републике Српске број 01-1212/08“, да је уз ову одлуку Клуб делегата бошњачког народа доставио и допунско образложење од 24. новембра 2008. године са назнаком у чему се, по мишљењу овог Клуба, састоји повреда виталног националног интереса бошњачког народа, те да је доставио амандмане које је предложио на Уставни закон о допуни Уставног закона о застави, грбу и химни Републике Српске.

Увидом у Одлуку о покретању виталног националног интереса хрватског народа од 29. јула 2008. године, Вијеће је утврдило да је у ставу I ове Одлуке наведено да се „покреће питање заштите виталног националног интереса хрватског народа на Уставни закон о допуни Уставног закона о застави, грбу и химни Републике Српске број 01-1212/08“, те да ова одлука не садржи образложење, као и да је уз ову одлуку достављен приједлог амандмана који је овај Клуб дао на поменути Уставни закон.

Сходно изложеном Вијеће је утврдило да је у погледу захтјева Клуба делегата бошњачког народа проведена процедура у смислу

Амандмана LXXXII на Устав Републике Српске, којим је допуњен члан 70. Устава Републике Српске, те да су испуњене остале прописане претпоставке за прихватљивост захтјева за заштиту виталног националног интереса конститутивног народа.

Међутим, у поступку одлучивања о прихватљивости захтјева Клуба делегата хрватског народа, Вијеће је имало у виду одредбу члана 46. став 1. Пословника о раду Уставног суда Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 29/05), према којој ће Вијеће одлучити о прихватљивости у року од седам дана од пријема уредног захтјева ако су испуњене претпоставке за одлучивање о постојању виталног националног интереса конститутивног народа утврђене у Амандману LXXXII на Устав Републике Српске. Наведеном одредбом такође је прописано да је подносилац захтјева, уз захтјев за оцјену виталног националног интереса обавезан Вијећу доставити:

- доказ о спроведеној процедури у смислу одредаба из члана 70. Устава Републике Српске, и
- образложење захтјева са знаком повреде виталних националних интереса из члана 70. Устава Републике Српске.

Поред наведеног, Вијеће је имало у виду и одредбу члана 47. Пословника, према којој ће Вијеће, уколико подносилац захтјева не поступи по одредбама члана 46. овог пословника, донијети рјешење да је захтјев неприхватљив.

Цијенећи напријед изложено Вијеће је утврдило да је у конкретном случају проведена процедура у смислу Амандмана LXXXII на Устав Републике Српске, којим је допуњен члан 70. Устава. Вијеће је такође утврдило да захтјев Клуба делегата хрватског народа не садржи образложење са знаком повреде виталног националног интереса из Амандмана LXXVII на Устав Републике Српске, којим је допуњен члан 70. Устава, односно да подносилац захтјева није конкретизовао у чему се састоји повреда виталног интереса хрватског народа у Уставном закону о допуни Уставног закона о застави, грбу и химни Републике Српске број 01-1212/08, већ је у поменутој одлуци Клуба хрватског народа уопштено наведено да се покреће питање заштите виталног националног интереса хрватског народа у предметном закону. Дакле, како из наведеног произлази, Клуб делегата хрватског народа није поступио у складу са цитираном одредбом члана 46. став 1. алинеја 2. Пословника о раду Уставног суда Републике Српске.

Поред тога, увидом у достављену документацију Вијеће је утврдило да је приложен текст амандмана које је на Уставни закон о допуни Уставног закона о застави, грбу и химни Републике Српске број 01-1212/08 предложио Клуб делегата хрватског народа и који садржи образложење амандмана о разлозима због којих је овај Клуб исте дао на предметни Уставни закон. По оцјени Вијећа, ово образложење амандмана на Уставни закон, по својој садржини, не може се сматрати образложењем са назнаком повреде виталног националног интереса из Амандмана LXXVII на Устав Републике Српске, које је подносилац захтјева обавезан доставити Вијећу уз захтјев, а што је, према одредби члана 46. став 1. алинеја 2. Пословника о раду Уставног суда, процесна претпоставка за одлучивање о прихватљивости захтјева за заштиту виталног националног интереса.

Дакле, како из наведеног произлази, Клуб делегата хрватског народа није поступио у складу са цитираном одредбом члана 46. став 1. алинеја 2. Пословника о раду Републике Српске. Имајући у виду наведено Вијеће је оцијенило да у конкретном случају захтјев Клуба делегата из реда хрватског народа није прихватљив, јер нису испуњене процесне претпоставке за одлучивање да ли се предметни Уставни закон односи на витални национални интерес хрватског народа.

(Рјешење број УВ - 3/08, од 1. децембра 2008. године)

Утврђивање постојања виталног интереса конститутивног бошњачког народа у резолуцији о циљевима и мјерама политике Републике Српске број 01-1593/08

Пошто из садржине оспорене резолуције, као и питања које третира, произлази да овај акт не садржи правну норму општег карактера, нити на општи начин уређује неке односе већ се изражава политички став Народне скупштине у погледу одређених питања политичке природе, Вијеће је утврдило да наведена резолуција ни по садржини ни по форми нема карактер општег правног акта, те да према члану 115. Устава Републике Српске и тачке 1. Амандмана LXXXVIII на Устав Републике Српске, којим је допуњен став 2. овог члана,

предмет оцјене Уставног суда, па тиме и Вијећа за заштиту виталног интереса овог Суда, могу бити закони, други прописи и општи акти ради чега предметни захтјев није прихватљив.

Из образложења:

На основу поменутог акта предсједавајућег Вијећа народа и приложене документације Вијеће за заштиту виталног интереса Уставног суда утврдило је да је Клуб делегата бошњачког народа у Вијећу народа Републике Српске 22. октобра 2008. године, под бројем 03.2-5-71/08, једногласно донио Одлуку о покретању заштите виталног националног интереса бошњачког народа у Резолуцији о циљевима и мјерама политике Републике Српске број 01-1593/08, коју је Народна скупштина Републике Српске изгласала на сједници одржаној 15. октобра 2008. године. Поред тога, Вијеће је утврдило да се на Деветој редовној сједници Вијећа народа, одржаној 5. новембра 2008. године, о захтјеву Клуба делегата бошњачког народа од 22. октобра 2008. године гласало по процедури за заштиту виталног интереса, али да није постигнута сагласност свих клубова у овом Вијећу. Заједничка комисија Вијећа народа и Народне скупштине на сједници одржаној 17. новембра 2008. године такође није постигла сагласност поводом овог питања, па је предмет прослијеђен Уставном суду – Вијећу за заштиту виталног интереса да донесе одлуку да ли се поменута резолуција односи на витални национални интерес бошњачког народа.

Вијеће је заузело став да је, прије свега, потребно размотрити правну природу предметне резолуције Народне скупштине. Ова чињеница, по оцјени Вијећа, представља претходно питање од којег зависи постојање процесних претпоставки за заснивање надлежности Уставног суда, па тиме и Вијећа за заштиту виталног интереса.

Резолуцијом о циљевима и мјерама политике Републике Српске број 01-1593/08 од 15. октобра 2008. године Народна скупштина Републике Српске понавља своја опредјељења и ставове изречене у Декларацији поводом мјера и захтјева Високог представника у Босни и Херцеговини од 30. октобра 2007. године («Службени гласник Републике Српске» број 98/07) и Резолуције о непризнавању једнострано проглашене независности Косова и Метохије и опредјељењима Републике Српске од 22. фебруара 2008. године

(«Службени гласник Републике Српске» број 20/08). Поред тога, Народна скупштина овим актом сматра апсолутно неприхватљивим излагање Хариса Силајџића пред Генералном скупштином Уједињених нација и Парламентарном скупштином Савјета Европе, те захтијева од представника Републике Српске у Парламентарној скупштини Босне и Херцеговине да затраже од Парламентарне скупштине Босне и Херцеговине да осуди и одбаци самовољне иступе предсједавајућег Предсједништва Босне и Херцеговине пред Генералном скупштином Уједињених нација и Парламентарном скупштином Савјета Европе као и да Народна скупштина одбацује позиве за наметање измјена или једнострано прекрајање Устава и унутрашњег уређења Босне и Херцеговине, дефинисаног Споразумом. Такође, Народна скупштина овом резолуцијом констатује да је Република Српска споразумна страна у преносу додатних надлежности с ентитета на Босну и Херцеговину, у смислу члана III 5.(а) Устава Босне и Херцеговине, затим да поздравља потписивање Споразума о стабилизацији и придруживању с Европском Унијом и понавља своје опредјељење за евроатлантске интеграције те да сматра да је исцрпљен капацитет института Високог представника. Уз то, Народна скупштина овом резолуцијом захтијева од представника из Републике Српске у заједничким органима да инсистирају на доношењу закона о попису становништва 2011. године у цијелој Босни и Херцеговини, те да се у буџету Босне и Херцеговине за ту сврху предвиде потребна средства за 2009. годину, затим да тражи да се мандат страних судија и тужилаца у судовима и тужилаштвима Босне и Херцеговине оконча и предмети пренесу на домаће судије и тужиоце те позива институције Републике Српске и Србије да интензивирају све аспекте провођења Споразума о специјалним паралелним везама. Овом резолуцијом је Народна скупштина изразила и забринутост због пораста нелегалних активности у циљу заштите појединачних и групних интереса политичких фактора из Федерације БиХ, који урушавају једну по једну институцију и виталне интересе Републике Српске те затражила од Владе Републике Српске и представника Републике Српске у заједничким органима Босне и Херцеговине да одмах предузму мјере на заштити интереса Републике Српске у оквирима својих надлежности, и да о свему обавијесте Народну скупштину до 31. децембра 2008. године.

Чланом 185. Пословника Народне скупштине Републике Српске –пречишћени текст («Службени гласник Републике Српске» број 79/07) прописано је да се Резолуцијом указује на стање и проблеме у одређеној области друштвеног живота, утврђује политика коју треба спроводити у тој области и дају смјернице за спровођење те политике, односно предвиђају мјере за њено спровођење.

У конкретном случају, из садржине предметне резолуције, као и питања које третира, произлази да овај акт не садржи правну норму општег карактера, нити на општи начин уређује неке односе. Наиме, Вијеће је утврдило да се овом резолуцијом изражава политички став Народне скупштине у погледу одређених питања политичке природе. С обзиром на то да наведена резолуција садржи наводе као што су да Народна скупштина понавља своја одређења и ставове, да сматра апсолутно неприхватљивим, да захтијева, да констатује, поздравља, понавља, тражи ... Вијеће је утврдило да наведена резолуција ни по садржини ни по форми нема карактер општег правног акта.

Према члану 115. Устава Републике Српске и тачке 1. Амандмана LXXXVIII на Устав Републике Српске, којим је допуњен став 2. овог члана, предмет оцјене Уставног суда, па тиме и Вијећа за заштиту виталног националног интереса овог Суда, могу бити закони, други прописи и општи акти. С обзиром на то да предметна резолуција има карактер политичког изјашњавања, а не општег правног акта, Вијеће је оцијенило да није у његовој надлежности да разматра предметни акт.

(Рјешење број УВ-4/08, од 1. децембра 2008. године)